

kladna z části vyměřena, jest nezákonné, padá tím jediný důvod celé stížnosti a slušelo ji jako bezdůvodnou zamítnouti. (Srov. nář. Boh. A 10.831/33.)

Č. 10.984.

Zaměstnanci veřejní: * Dobou ve smyslu § 15 odst. 3 posl. věty platového zák. č. 103/1926 Sb. pro vyloučení posledního náslužného přídavku započítatelnou jsou i válečná pololetí, započtená podle zák. č. 457/1919 Sb.

(Nález ze dne 8. ledna 1934 č. 2765/32.)

V ě c: Stanislav V. ve V. proti ministerstvu financí o úpravu služebního platu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: St-li, bernímu tajemníku u berní správy ve V., byly výměrem zem. fin. ředitelství v Praze z 22. listopadu 1929 od 1. ledna 1930 podle § 15 zák. z 24. června 1926 č. 103 Sb. poukázány: služné 6. platové stupnice, stupně f) s dvěma náslužnými přídávky ročních 27.600 Kč, dále činovné a výchovné a bylo jemu spolu sděleno, že zvýšení služného o poslední (třetí) náslužný přídavek od 1. ledna 1933 jest podle § 15 odst. 3 (poslední věta) plat. zák. č. 103/26 vyloučeno.

Z tohoto výměru podal st-l stížnost ze 4. prosince 1929, v níž brojil proti tomuto výměru s hlediska, že dosud nedovršíl 35 let skutečné služby a že pojetí ustanovení § 15 odst. 3 plat. zák. zem. fin. ředitelstvím neodpovídá předpisům §§ 197 a 165 odst. 3 plat. zák.

Stížnost tuto vyřídilo zem. fin. ředitelství v Praze jako námítky výměrem z 11. ledna 1930 takto: Ustanovení § 15 odst. 3 plat. zák. vylučuje postup úředníka do služného zvýšeného o poslední náslužný přídavek, jestliže dovršíl 35 roků služební doby započítatelné pro ustanovení úředníkem a pro zvýšení služného. Touto služební dobou, započítatelnou pro ustanovení úředníkem a pro zvýšení služného, rozumí se podle oběžníku min. fin. ze 14. listopadu 1928 č. j. 121.798 (příloha zem. fin. ředitelství ve Věstníku min. financí z roku 1929, částka II., bod 32) veškerá započítatelná služební doba, tedy nejen skutečná služební doba, nýbrž i započtená doba ideální, neboť nahrazuje v zásadě pojem celkové pro časový postup započítatelné služební doby. Dlužno proto do uvedené doby 35 roků včítati i válečná půlletí (2 roky a 6 měsíců), jakožto započtenou ideální dobu.

Z tohoto výměru podal st-l odvolání, kterému min. fin. nař. výnosem nevyhovělo z důvodů rozhodnutí zem. fin. ředitelství.

O stížnosti uvážil nss toto: — — — —

Nezákonnost spatřuje stížnost v tom, že nař. rozhodnutí odporuje prý zákonu vůbec, ježto se opírá toliko o oběžník min. fin. ze 14. listopadu 1928. Oběžník tento nemůže však nahraditi nebo změnit zákon, nemaje formy vl. nař. a nebyv vyhlášen ve Sbírce zák. a nař. Avšak nejen z těchto důvodů formálních, nýbrž i z důvodů materiálních jest prý oběžník citovaný protizákonný, ježto v celém plat. zákoně není řeči

o nějaké služební době »ideální«. Pojem služební doby započitatelné v § 15 odst. 3 plat. zák. vysvětluje § 197 plat. zák. v ten rozum, že dobou tou rozuměti jest dobu ve služebním poměru skutečně ztrávenou a dosud podle platných zákonů započitatelnou. Do doby té nelze však čítati dobu započtenou, t. j. podle § 197 plat. zák. jiná období pro postup ve služebním poměru započtená. Dobou pouze započtenou nikoliv však započitatelnou jest i doba válečných pololetí podle zák. č. 222/20, ve příčině jejíž stanoví § 165 odst. 3 plat. zák., že se pouze k dané službě připočítává pro výměru odpočívých platů. Též ustanovení §§ 170, 172, 173 a jiná plat. zák. a §§ 1 a 2 zák. č. 222/20 rozeznávají mezi dobou započitatelnou a započtenou. Ale pak nelze v § 15 odst. 3 plat. zák. do 35leté doby včítati nezapočitatelnou, nýbrž pouze započtenou dobu válečných pololetí.

Nss neuznal ani tuto námitku důvodnou.

Zvýšení služného podle systému uvedeného v § 11 plat. zák. upravuje pro státní úředníky v činné službě po rozumu § 3 odst. 3 plat. zák., § 15 plat. zák., v němž v odst. 1 stanoví, že se služné zvýší ve všech platových stupnicích postupem do vyšších stupňů, v páté až sedmé platové stupnici též o náslužné přídavky příslušné služební třídy. Zvýšení služného nastává podle odst. 2 tohoto paragrafu postupem do vyššího stupně, jakmile úředník dovrší tři roky započitatelné služební doby se služným bezprostředně předcházejícího stupně téže platové stupnice. Zvýšení o první náslužný přídavek nastává podle odst. 3 tohoto paragrafu, jakmile úředník dovrší tři roky započitatelné služební doby se služným nejvyššího stupně příslušné platové stupnice, a nastává zvýšení o jednotlivé další náslužné přídavky, jakmile úředník dovrší tři roky započitatelné služební doby s naposled nabytým náslužným přídavkem téže platové stupnice. Konečně normuje poslední věta 3. odst. tohoto paragrafu, že zvýšení o poslední náslužný přídavek jest vyloučeno, jestliže úředník dovrší 35 roků služební doby započitatelné pro ustanovení úředníkem a pro zvýšení služného.

Jak patrně, mluví předpis tento v odst. 2 a 3 o době započitatelné jako nezbytném předpokladu pro postup státního úředníka do služného vyššího stupně téže platové stupnice, pokud se týká do vyššího náslužného přídavku téže platové stupnice, a vzhledem k odst. 1 tohoto paragrafu v téže služební třídě. Podle slovního výkladu rozuměti jest pod pojmem »služební doba započitatelná« dobu, kterouž státní úředník dovrší ve státní službě a jež má takovou vlastnost, že k ní podle předpisů v tomto směru platných při postupu do vyššího služného či vyššího náslužného přídavku nutno přihlídnouti, pokud není po rozumu § 16 plat. zák. ze započtení vyloučena.

Podle předpisů práva státních úředníků jest však služební dobou započitatelnou pro postup do vyššího platového stupně, pro postup časový, a nyní pro postup do vyššího stupně služného neb do náslužného přídavku nejen doba ve služebním poměru úřednickém skutečně ztrávená, tak zvaná služba efektivní (podle § 16 plat. zák. započitatelná), nýbrž i období jiná ztrávená v jiném služebním poměru, či zaměstnání, ano i období, která nebyla skutečně ztrávena v žádném poměru služebním neb zaměstnání. K obdobím takovým jest ovšem jen tehdy přihlídnouti,

nouti, když období ta byla určitým správním aktem příslušného orgánu pro postup do vyššího platového stupně, pro postup časový, pro zvýšení služného nebo k dosažení prvního a pro postup do dalších stupňů náslužného přídavku přiznána, t. j. výslovně v tomto směru započtena. Viz § 50 odst. 2 a 3 a § 51 odst. 6 služ. prag. úřednické č. 15/1914 ř. z. a nyní § 142 plat. zák. č. 103/26, kterýž v odst. 2 stanoví, že vl. nař. určí, kdy kromě případů stanovených zákonem a v jakém rozsahu se započte pro zvýšení služného určitá služba v jiném služebním poměru nebo jiné zaměstnání, vyjímajíc započtení služby nebo zaměstnání spadajících do doby před dovršením 18 roků věku, kteráž zákon výslovně ze započtení vylučuje, dále v odst. 3 stanoví, že za zvláštních okolností může ústřední úřad (viz k tomu i odst. 4 a 5 § 142 plat. zák.) při prvním nebo opětovém ustanovení povolit započtení určitého období pro zvýšení služného.

Pokud jde o zápočet období, jež zaměstnanec skutečně neodsloužil, ve službě skutečně neztrávil, označuje se zápočet takový všeobecně jako započtení období fiktivních či ideálních, to jest neskutečných. K těmto ve služebním poměru státním nebo jiném zaměstnání neztráveným obdobím náleží však i válečná pololetí po rozumu zák. č. 457/19, pokud se týká podle § 24 vl. nař. č. 666/20, vydaného k provedení zák. č. 222/20 stran propočítání služební doby státních zaměstnanců. Neboť podle ustanovení zák. č. 457/19 postoupili zaměstnanci tam blíže uvedení za podmínek tamže vyznačených za každý kalendářní rok 1914 až 1918 vždy o půl roku dříve do vyšších služebních požitků a vztahoval se postup tento na postup do vyššího stupně platového, na postup časový a pro dosažení starobního služebního přídavku. Výhoda ta poskytla se zaměstnancům těm na jejich přihlášku (§ 8 zák. č. 457/19) a musela jim tudíž býti výslovně aktem příslušného orgánu přiznána, t. j. pro postup do vyššího platového stupně atd. započtena. Že by pak stíh válečná léta v trvání 2 roků 6 měsíců nebyla bývala svého času podle zák. č. 457/19 pokud se týká podle § 24 vl. nař. č. 666/20 započtena, to stížnost netvrdí, naopak vychází z předpokladu, že započtení to se stalo.

Ale pak pojal žal. úřad do 35leté lhůty podle § 15 odst. 3 poslední věty plat. zák. právem i válečná pololetí podle zák. č. 457/19, pokud se týká podle § 24 vl. nař. č. 666/20, a jest opačný názor stížnosti mylný.

Neprávem dovolává se stížnost k podpoře svého stanoviska ustanovení § 197 plat. zák., ježto předpis tento jedná toliko o zjištění doby rozhodné pro stanovení výše služného při převodu do nových platů, oč v daném případě nejde. Avšak i z dovolávaných předpisů §§ 1 a 2 zák. č. 222/20 nemůže stížnost nic ve svůj prospěch vyzískati, poněvadž zákon tento normuje propočítání služební doby státních zaměstnanců podle předpisů zák. č. 541/19 a tedy předpisů platných před plat. zákonem, kdežto dnes jde o postup státního úředníka do vyššího stupně služného či náslužného přídavku podle § 15 plat. zák. Ostatně mluví i zák. č. 222/20 o celkové služební době, do níž počítá jak službu započitatelnou tak i započtenou. Neprávem poukazuje též stížnost na ustanovení § 165 odst. 3 plat. zák. č. 103/26, kterýž normuje, že pensijní příspěvky jsou povinni platiti zaměstnanci v činné službě atd., dokud

nedosáhli nároku na plné výslužné beze zřetele k době připočtené pro vyměření pensijních požitků z titulu civilní nebo vojenské služby za světové války. Jak patrně z této citace, týká se ustanovení § 165 odst. 3 plat. zák. institutu placení pensijních příspěvků, pokud se týká plného či částečného osvobození od této povinnosti a tudíž naprosto něčeho jiného, než ustanovení § 15 odst. 3 poslední věty plat. zák., jenž obírá se postupem do posledního náslužného přídavku. Předpis § 165 odst. 3 plat. zák. může proto býti aplikován na případy, jež normuje, a nikoli i na případy jiné, na něž výslovně neb mlčky nebyl vztažen.

Shrnuv tyto vývody dospívá nss k právnímu názoru, že dobou ve smyslu § 15 odst. 3 poslední věty plat. zák. č. 103/26 pro vyloučení z posledního náslužného přídavku započitatelnou jsou i válečná pololetí ve smyslu zák. č. 457/19.

Ale pak posoudil žal. úřad v nař. rozhodnutí věc podle zák. zcela správně, když do 35leté služební doby započitatelné po rozumu poslední věty odst. 3 § 15 plat. zák. včetl i válečná pololetí st-li započtená, a jest nerozhodno, zda se při výkladu pojmu »35 roků služební doby započitatelné atd.« ve smyslu § 15 odst. 3 posl. věty plat. zák. dovolal též oběžníku min. fin. z 14. listopadu 1928.

Č. 10.985.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: * Domáhá-li se úředník státních báňských úřadů cestovních diet ve smyslu usnesení min. rady ze 4. června 1920, sluší otázku, které vlaky jest považovati za vlaky denní, resp. noční, posuzovati jediné podle cit. usnesení ministerské rady (resp. usnesení min. rady z 21. dubna 1922), podle něhož nutno za noc považovati dobu od 10 hod. večer do 5 hod. ráno.

(Nález ze dne 8. ledna 1934 č. 3982/32.)

V ě c: JUDr. a Ing. m. Pavel V. v M. proti ministerstvu veřejných prací o náhradu cestovních výloh.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: St-l, technický koncipista báňského revírního úřadu v Praze, vykonav dne 23. a 24. dubna 1930 služební cestu z P. do T. a zpět, předložil cestovní účet, v němž účtoval mimo jiné i výlohy za jízdu rychlovlakem z P. do Ů., vyjíždějícím z Prahy o 14 h. 58 min. s příjezdem do Ů. o 16 h. 46 min., pak jízdné osobním vlakem z Ů. do T. (16.55 h. — 17.32 h.), a konečně diety za 2 dny.

Rozhodnutím báňského hejtmanství v Praze z 23. května 1930 byl účet tento upraven tak, že st-li 1. na místo jízdného zmíněným rychlovlakem přiznána byla náhrada jízdného osobním vlakem z P. do Ů. (18.17 — 20.14) a pak jízdné osobním vlakem z Ů. do T. (20.38 — 21.18), při čemž však celková výše st-lem účtovaného cestovného (20 Kč) zůstala nezměněna; 2. na místo diet za 2 dny přiznány byly diety jen za 1½ dne.